

praksis vedrørende overholdelsen af bestemmelser fastsat i medfør af lovens § 10, stk. 1, jf. stk. 2, nr. 1, at et krav om en maksimal bindingsperiode for f.eks. SIM-lås vil indebære, at en udbyder af teleterminaludstyr efter anmodning uden vederlag skal lukke en SIM-lås op efter udløbet af den tilladte bindingsperiode.

Mange udbydere af mobiltelefoni og -telefoner anvender i dag et koncept, hvorefter slutbrugeren forpligter sig til at tegne et abonnement, samtidig med at der indgås en købs- eller lejeaftale eller lignende om en mobiltelefon. Konceptet indebærer blandt andet, at udbyderen via tilskud til mobiltelefonen muliggør, at slutbrugeren kan købe mobiltelefonen billigere, end at den er SIM-låst.

Nærværende lovforslag sikrer en klarere regulering af bindingsperioder i relation til bl.a. SIM-lås, ved at kompetencen til at fastsætte bestemmelser om bindingsperiodens længde, for så vidt angår alle former for SIM-låsning på mobiltelefoner, placeres hos videnskabsministeren. Lovforslaget indebærer samtidig, at IT- og Telestyrelsen bemyndiges til at føre tilsyn med overholdelse af bestemmelser om bindinger i forbindelse med brug af SIM-lås og lignende faciliteter i teleterminaler, der anvendes til mobilkommunikationstjenester, jf. forslaget i nr. 5.

Bindinger i teleterminaludstyr, der *ikke* anvendes til mobilkommunikationstjenester, er ikke omfattet af lovforslaget. Sådanne bindinger vil således forsat skulle bedømmes efter konkurrenceloven. Desuden vil sådanne bindinger kunne være omfattet af reguleringen i udbudsbekendtgørelsen om indirekte bindinger.

Bestemmelsen vil udgøre en hjemmel til fastsættelse af krav over for udbydere af teleterminaludstyr, der anvendes til mobilkommunikationstjenester. Der er således tale om et udvidet anvendelsesområde i forhold til bestemmelsen om bindingsperioder i lovens § 10. Omfattet af bestemmelsen vil således både kunne være udbydere af elektroniske kommunikationsnet- og tjenester samt andre, der udbyder teleterminaludstyr, herunder den almindelige detailhandel. Udbydere af teleterminaludstyr, der anvendes til mobilkommunikationstjenester, omfatter enhver, der stiller en teleterminal til rådighed (evt. mod betaling) i form af lån, køb, leje eller lignende til slutbrugere. Ved fastsættelsen af bekendtgørelsesregler vil det med udgangspunkt i ovennævnte blive fastlagt nærmere, hvem reglerne vil kunne anvendes over for. Sigtet vil være at sikre, at enhver form for udbud af teleterminaler til slutbrugere er omfattet. Producenter af teleter-

minaludstyr og udbydere i engros-leddet vil således ikke være omfattet.

Begrebet teleterminaludstyr er defineret i bekendtgørelse om radio- og teleterminaludstyr og elektromagnetiske forhold, jf. § 3, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 132 af 4. marts 2003: »Ved teleterminaludstyr forstås et produkt eller en relevant komponent heri, der muliggør kommunikation, og som er beregnet til at blive direkte eller indirekte tilsluttet netterminaleringspunkter i offentlige telenete«. Lovforslaget omfatter dog kun teleterminaludstyr, der anvendes til mobilkommunikationstjenester.

Lovforslaget omfatter enhver form for binding af forbrugerne, hvorved de tvinges til at anvende (eller i praksis kun kan anvende) et bestemt mobilteleselskabs net. Det afgørende vil være, om der er tale om en binding mellem teleterminaludstyr og et mobilteleselskabs net, herunder evt. bindinger i teleterminaludstyr som indgår som et mindre element i et givent produkt.

Fastlæggelse af bindingsperiodens længde vil skulle ske efter afvejning af hensynet til både teleudbyderne og beskyttelsen af forbrugerne. Ved fastlæggelse af bindingsperiodens længde vil videnskabsministeren som udgangspunkt fastlægge en bindingsperiode, der svarer til den, der fastlægges for kontrakter om levering af elektroniske kommunikationsnet- og tjenester efter bemyndigelsen i lovens § 10, stk. 1, jf. stk. 2, nr. 1. Udmøntningen af bemyndigelsen vil ske efter høring af relevante parter.

Hensigten med bestemmelsen i stk. 2 er at sikre, at udmøntningen af den foreslåede bestemmelse kan begrænses til kun at gælde forbrugeraftaler, jf. købelovens § 4a. Det er hensigten ved fastsættelse af bekendtgørelsesregler at begrænse dem til kun at finde anvendelse i aftaler, der indgås med ikke-erhvervsdrivende slutbrugere på samme måde som den gældende bindingsbestemmelse i udbudsbekendtgørelsen.

Til nr. 4

Den foreslåede ændring medfører, at det ikke længere vil være muligt at fastsætte særlige regler vedrørende et småforbrugerabonnement. Det indebærer bl.a., at forsyningspligtudbyderen ikke længere vil kunne undtage småforbrugerabonnementet fra adgang til frit operatørvalg.

Der er i §§ 21-25 i bekendtgørelse om forsyningspligtigheder fastsat regler om bl.a. krav til forsyningspligtudbyderen om vejledning af slutbrugere, konvertering til og fra et småforbrugerabonnement, forsyningspligtudbyderens adgang til at fastsætte kontraktvilkår om f.eks. afskæring af adgang til frit operatør-